

‘Plezier en Pijn van het Grootouder-zijn’

Het Café-Zin gaat voorlopig nog niet door.

Onze commissie besloot daarom om jullie via de maandbrief de komende tijd toch te informeren over de boeiende thema’s die nog steeds op ons programma staan.

Met Guido de Wijs zouden we een Café-Zin hebben in het kader van ‘het grootouder-zijn’. Veel grootouders in Nederland investeren een belangrijk deel van hun tijd in hun kleinkinderen. Zeker nú. Maar.....

-Wat máákt toch dat opa’s en oma’s zich zo bezig houden met hun kleinkinderen? (Is het bloedband, hechte relatie, controle, of..?)

-Hoe staat het met de balans ‘eigen leven – oppas-leven’?

Op 1 april jl. ging ik in Barneveld bij de familie Korporaal op bezoek. Toen Leen en Annerose de deur openden op nr. 10, zag ik in een flits het naambordje bij nr. 9: ‘Korporaal’! ‘Hoe zit dat nou?’.

Leen en Annerose

Leen kennen we o.a. als bas in onze cantorij. Hij speelt ook orgel en harmonium en geniet volop van muziek maken. In Gmünd (bij Stuttgart) ontmoette Leen de muzikale Annerose.

Ze zijn inmiddels 42 jaar getrouwd en hebben drie kinderen: Piet, Jan en Paula en vijf kleinzonen:

Piet en Annemieke (P&A) op nr. 9, hebben: Pim-8; Wies-5 en Rein-3.

Jan woont in Duitsland bij Neurenberg en heeft Hedy als vriendin.

Paula en Twan wonen in Amersfoort en hebben: Melle-5 en Abe-2.

We raakten aan de praat bij een kopje thee en een taartje.

‘Waarom toch dat taartje?’ vroeg ik achteloos.....

‘Nou, wíj, maar óók P&A, kregen een jaar geleden, de sleutels van onze nieuwe woning!’ Wij van nummer 10 en zij van nr 9.

Daarvóór woonden P&A nog in Amersfoort en nu wonen ze naast ons!

Nou, is dat niet een taartje waard?’

‘Dat lijkt me toch een hele stap voor jullie beiden?’

Samen onder een dak.

Leen: ‘Het bleek dat we, vooral door de komst van Wies (in 2016), regelmatig ‘even nodig’ waren om wat in hun huishouden op te vangen: kleine dingen, soms ook van korte duur, maar dan moesten we wel een half uur héén en een half uur terug naar Amersfoort rijden...’

Wies, nu 5 jaar, had en heeft extra zorg en aandacht nodig omdat hij mentaal en fysiek tamelijk traag is (syndroom van Down).

‘Toen hebben we met z’n allen erover gesproken, of het op den duur niet fijn zou zijn om vlakbij (naast) elkaar te wonen, om zo zonder veel moeite af en toe bij te kunnen springen’.

‘Hoe is dat toen verder gegaan?’

Leen: ‘Toen in september 2018 het project in Barneveld langskwam waar we nu letterlijk ‘onder 1 dak’ wonen, was het Annerose die zei: ‘Zou dat niet wat voor ons zijn?’.

‘Vanaf dat ogenblik ging het allemaal snel: ingeschreven, motivatie geschreven, woningen toegekend gekregen... en daarna moest de bouw nog beginnen. Voor ons allemaal dus alle tijd om aan het idee te wennen en ook zaken te overleggen als: ‘Hoe kunnen we elkaar helpen zónder elkaar te claimen?’. ‘Hoe gaan we om met onze privacy?’ ‘Hoe open staat ons huis voor de kleinkinderen?’

‘Op 9 april 2020 kregen we de sleutels van onze huizen en zijn daarna in mei (P&A) en juni (L&A) verhuisd. Daarna heeft e.e.a. zich vanzelf zo ontwikkeld, dat we nu in goede harmonie naast elkaar wonen en heel eenvoudig af en toe even kunnen bijspringen. Wij noch P&A voelen ons belemmerd door de nabijheid van het andere gezin en hebben onze volledige vrijheid’.

Valt het nooit es tegen?

'Tot nu toe zijn er eigenlijk heel weinig onverwachte kwesties. Alles loopt min of meer zoals verwacht: veel kleine dingen, zoals Rein naar de dagopvang brengen, even een uurtje oppassen dus b.v. even naar speelplaatsje gaan (als Annemieke pianoles geeft aan huis), Pim naar zwembles brengen als P&A even druk zijn... het gaat allemaal 'vanzelf', zonder dat het ons belast. En steeds geldt: als wij even niet kunnen, zoeken ze een andere oplossing. Dat maakt, dat wij niet het idee hebben, iets van onze vrijheid kwijt te zijn'.

Balans in 'het er voor elkaar zijn'

Leen en Annerose genieten thuis van de nabijheid van kinderen en kleinkinderen, af en toe samen een "familie-wandeling", een "extra-tuin" voor Leen en andere kleine dingen, zoals bijv. eens in de tien dagen een gezamenlijke maaltijd.

Maar ze genieten ook volop van tuinieren, wandelen, muziek maken, lezen, enz. Zij wilden aanvankelijk met hun kinderen dan ook liever geen vaste oppas-afspraken maken.

Het moet van beide kanten spontaan kunnen blijven als we elkaar nodig hebben. We kijken dan wel of het past.

Er wordt *wederzijds* goed rekening gehouden met elkaars agenda. Daardoor is er voor opa en oma een gezonde balans in aandacht voor hun eigen activiteiten en aandacht voor hun kleinkinderen.

Het is boeiend om te zien hoe het leven dóór gaat en hoe de volgende generatie zich ontwikkelt. Doordat ze als grootouders zelf wat meer afstand hebben, kunnen ze veel bewuster kijken naar hoe hun kleinzonen spelen en zich ontwikkelen. Daarbij laten ze de ouders geheel vrij in de wijze waarop zij hún kinderen weer opvoeden.

Al vanaf het begin kon er zich zo een hechte relatie ontwikkelen.

Natuurlijk is het nu zo dat zij Pim, Wies en Rein wat méér zien dan Melle en Abe, de zonen van hun dochter, die in Amersfoort wonen. Op dinsdag zijn die vaak bij de ouders van Twan. Maar Melle wordt i.v.m. coronatijd elke donderdag uit Amersfoort door Leen opgehaald voor hun zelfverzorgde naschoolse opvang bij hen thuis. Dan speelt hij met zijn neefjes. Of er wordt voorgelezen.

Doordat beide ouders tegenwoordig vaak moeten werken (tweeverdieners) wordt het appèl op grootouders steeds groter. Met de coronacrisis erbij kun je wel zeggen dat grootouders steeds meer een vitale functie hebben.

Maar... volgens mij hebben we allemáál een vitale functie.

Ook kleinkinderen, die ons zoveel levensgeluk bezorgen...

In het blauwe kinderoog
Schittert het hemelsch paradijs
Zo diep, zo argeloos en wijs
Want God kijkt door die ogen
U zo vol wijsheid aan.
O, mensch gij hebt wel nimmer voor zoiets moois gestaan.

Frits van Kempen